

bør ændres. Den Form, den nu foreligger i for dette høje Ting, tilfredsstiller ingen. Jeg vil derfor udtale Ønsket om, at det her i Tinget maa lykkes at ændre Lovforslaget saaledes, at Loven kan fremkalde Tillid i Befolkningen og fremtidig være til Støtte for dem, der virkelig trænger til denne Hjælp i deres hjælpeløse Tilstand.

Veistrup: Man har om den sociale Lovgivning, vi har praktiseret her hjemme, brugt det Udtryk, at det var en social Ambulance, som samlede op Arbejdsinvalider rundt omkring paa Arbejdspladserne, og hvor man nu maatte træffe dem. Det har været saadan, at man fra demokratisk Side — og her mener jeg demokratisk Side i videste Forstand — med en vis Stolthed pegede paa den sociale Lovgivning, vi har praktiseret her. Men det kan ikke nægtes, at der er fremkommet megen Kritik overfor den Lov, vi her har til Behandling, Invalididenteloven. Det er vist ikke en enkelt Ting, men der er adskillige Forhold, som er medvirkende til, at denne Kritik er fremkommet, og at man fra alle Sider maa erkende, at den i mange Tilfælde har været og er berettiget. Jeg tror nu, at den Kritik, der fremkommer, i al Almindelighed bygger paa Undtagelser. Folk er tilbøjelige til, naar der foreligger et saadant enkelt Tilfælde, at pege paa det og ud fra denne Undtagelse anlægge deres Syn paa Loven. Man skal altid være forsigtig med dette; det lader sig nemlig ikke gøre at bygge en Lovgivning paa Undtagelser. Naar man overhovedet vil lovgive om saadanne Forhold, maa man bygge paa de Regler, som Livet har skabt gennem Tiderne. Men ingen kan være blind for, at saadanne Undtagelser er til Stede, og derfor forekommer det mig, at det, det først og fremmest drejer sig om, naar vi nu staar overfor en Revision — thi det har ærede Medlemmer, som har talt om Spørgsmaalet, Ret i, at det er ikke et enkelt Punkt i Loven, man beskæftiger sig med, men det er i Virkeligheden hele Loven, som er til Revision —, er at søge at hindre de uheldige Undtagelser, der kan forekomme. Disse Undtagelser bør ikke skade Helheden i denne Lovgivning. Der findes ikke ret mange Sogne her i Landet, hvor der ikke kan paavises Tilfælde af en saadan Art, at det har vakt Forargelse i vide Kredse, at vedkommende overhovedet har oppebaaret Invaliderente. Jeg vil tro, at den Udtalelse, som den ærede Ordfører for Venstre havde hørt af en Læge om en Kommune, hvor der var tre Invalider, men der var tolv, som fik

Invaliderente, er paradoksal, men nægtes kan det ikke, at Undtagelser er til Stede.

Nu er det maaske ikke i alle Tilfælde, at den fremkomne Kritik er anlagt paa ideelle Synspunkter. Jeg tror, man er tilbøjelig til at drage Paralleller med andre svage Mennesker, Paralleller, som det maaske ikke i enhver Henseende er saa heldigt at drage. Særlig har man været tilbøjelig til at drage Sammenligning mellem dem, som jeg vil kalde $\frac{2}{3}$ -Invalider, og dem, som er hjælpeløse paa Grund af Alderdom. Med $\frac{2}{3}$ -Invalider mener jeg de Invalider, som lige er naaet op til den Grænse, som sætter dem i Stand til at faa Invaliderente. Jeg er ganske klar over, at det meget vel lader sig gøre at drage en saadan Sammenligning mellem disse forskellige Klasser af Invalider, enten de nu er blevet Invalider paa Grund af Alderdom eller paa anden Maade — jeg tænker altsaa her paa Sammenligningen mellem dem, der nyder Invaliderente, og dem, der nyder Aldersrente —, men paa den anden Side synes jeg ikke, man maa glemme, at her er Tale om to Arter af Forsorg: i det ene Tilfælde en Understøttelse af gamle, som har mistet deres Arbejdsevne, men som ikke pengeligt set har ofret noget til Hjælp til denne Forsorg, i det andet Tilfælde en delvis Forsikring, som maa indeholde — det vil jeg hævde — visse juridiske Forpligtelser for det Samfund, de paagældende tilhører. Det er jo ogsaa, havde jeg nær sagt, det, som har været det store Strids-spørgsmaal i det høje Folketing. Ærede Medlemmer har sikkert lagt Mærke til den Strid, som har raset Juristerne imellem i Folketinget med Hensyn til den juridiske Forpligtelse overfor dem, som hæver Invaliderente. Jeg skal ikke blande mig i Spørgsmaalet. Det gaar her som næsten altid: de lærde er uenige. Men jeg kan ganske vist ikke fra mit Lægmandsstandpunkt forstaa, at, naar man betragter Spørgsmaalet ud fra rent Forsikrings-synspunkt, kun de Personer, som tilfældigvis har faaet Invaliderente, skal inddrages under det juridiske Synspunkt, saaledes som man har gjort derovre. Vil man endelig gaa ind paa det rent forsikringsmæssige, juridiske Synspunkt, er der overhovedet ingen Grænser for, hvor langt man kommer. Om man vil tage disse Konsekvenser eller ikke, er et andet Spørgsmaal, som jeg ikke ønsker at udtale mig om og ikke vil blande mig i. Men jeg forstaa meget vel, at det vilde være urimeligt, om man nu vilde fratage dem, som